

จุลสารสังคม

๑

จุลสารรายสัปดาห์ของคณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ | ฉบับที่ 1 ปี พ.ศ. 2553

ขอต้อนรับเพื่อนใหม่เข้าสู่รั้วลูกแม่โดม

ก้าวใหม่ของเส้นทางชีวิตในคณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ ทุกปีของการเริ่มต้นชีวิตใหม่ คำถามที่คณาจารย์ถูกถาม จากผู้ปกครองและผู้เรียนเสมอ “เรียนคณะฯ นี้ จบแล้วมีงานทำไหม” “ทำงานที่ไหนได้บ้าง” คณะสังคม-สงเคราะห์ศาสตร์ ถือเป็นคณะที่บัณฑิตสามารถหางานทำได้เป็นอันดับ 2 ของมหาวิทยาลัย ปัจจุบันถือเป็นคณะฯ ที่มีผู้สนใจเรียน เพิ่มมากขึ้น มีอัตราการแข่งขันสูงขึ้น คะแนนสอบเข้าของคณะฯ จึงสูง ดังนั้นนักศึกษาจึงเป็นผู้ที่มีความสามารถ อาจารย์ขอชื่นชมและขอให้พวกเรามีความสุขในการเรียนในคณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ “เรียนรู้ เข้าใจ ฝึกฝน ใช้ความรู้ไปทำประโยชน์ให้กับคนในสังคม” ดังคำกล่าวที่ว่า **“ธรรมศาสตร์สอนให้ฉันรักประชาชน”**

รศ.ระพีพรรณ คำหอม

หัวหน้าภาควิชาสังคมสงเคราะห์ศาสตร์

ขอแสดงความยินดี และขอต้อนรับนักศึกษา
ผู้จะเข้ามาเป็นสมาชิกใหม่ของประชาคมธรรมศาสตร์

“ไม่มีใคร สอนใครได้ ถ้าไม่ประสงค์จะเรียนรู้”

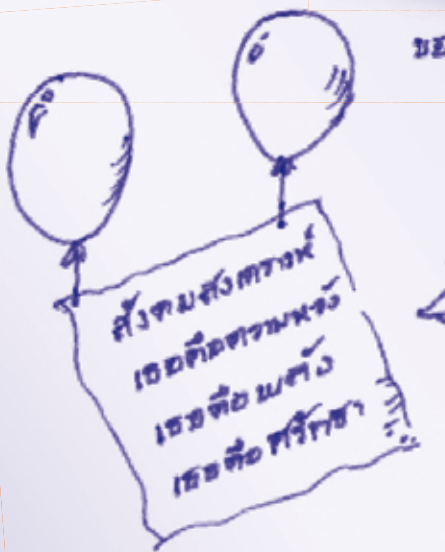
ในหลายโอกาส ‘จุดหมายปลายทาง’ ก็สำคัญไม่น้อยกว่า
หรืออาจสำคัญกว่า **“จุดหมายปลายทาง”** ด้วยซ้ำ

ขอให้เรียนรู้อย่างมีความสุข และได้ปัญญา

รศ.ปาริชาติ วลัยเสถียร

หัวหน้าภาควิชาการพัฒนชุมชน

ขอต้อนรับ [ว๊าก] บัณฑิตสังคมฯ เทราห์
รุ่นล่าสุด!

ฉบับ ต้อนรับเพื่อนใหม่!!!!

สานส์จากคนบดี

การสื่อสารของบุคคลมีความสำคัญและมีความจำเป็นอย่างยิ่งในการบริหารงานองค์กรในยุคปัจจุบัน ในองค์กรหรือหน่วยงานขนาดเล็กและมีความซับซ้อนไม่มาก ปัญหาในการสื่อสารของบุคคลในองค์กรอาจจะมีไม่มากและไม่ซับซ้อน การสื่อสารให้บุคคลในองค์กรได้รับรู้รับทราบข้อมูลต่าง ๆ ที่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคลในองค์กรกลุ่มต่าง ๆ ได้ ปัจจุบันมีความหลากหลายในรูปแบบและประเภท

ในความเป็นจริงแล้ว คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เป็นหน่วยงานที่มีขนาดเล็กด้วยจำนวนของบุคลากรสายต่าง ๆ รวมทั้งนักศึกษาในหลักสูตรต่าง ๆ ที่มีอยู่นั้นจำนวนไม่มากมายอะไร ในอดีตผู้คนที่เกี่ยวข้องกับคณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ซึ่งมีจำนวนไม่มากนักสามารถติดต่อสื่อสารถึงกันได้โดยไม่ยากลำบากมาก เพราะต่างก็ได้มีโอกาสพบปะกันได้ทุกเมื่อเชิวันเนื่องจากมีศูนย์กลางการสื่อสารเพียงแห่งเดียว คือที่อาคารคณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ท่าพระจันทร์ แต่ในปัจจุบันคณะมีกิจกรรมการเรียนการสอนและอื่นๆ ในทุกศูนย์การศึกษาของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ 4 แห่ง ที่ในส่วนกลางและในส่วนภูมิภาค บุคลากรของคณะรวมถึงนักศึกษาที่เป็นศิษย์ปัจจุบันและศิษย์เก่ามีจำนวนมากขึ้น ควรที่จะได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับความเป็นไปของคณะอย่างต่อเนื่อง คณะจึงควรให้มีการจัดทำจุลสารคณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ขึ้น เพื่อเป็นการเพิ่มช่องทางในการสื่อสารสำหรับสมาชิกในชุมชนชาวสังคมสงเคราะห์ขึ้นมาอีกทางหนึ่ง

หวังว่าจุลสารสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ฉบับนี้ จะเป็นประโยชน์แก่สมาชิกชุมชนสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ทุกท่าน ในการติดตามความเคลื่อนไหวต่างๆ ที่เกิดขึ้นรวมทั้งเป็นโอกาสในการแสดงออกซึ่งเป็นความคิดเห็นของสมาชิก ในการที่จะใช้เป็นแนวทางการบริหารคณะให้เป็นองค์กรที่เข้มแข็งก้าวหน้าและเป็นประโยชน์ต่อชุมชนและสังคมไทยตลอดไป

เดชา สังขวรรณ

คณบดี คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

สาระในเล่ม

2...สานส์จากคนบดี

ใครเป็นใครที่เด็กใหม่ต้องรู้....3

4...ต้อนรับจากใจพี่ๆ

เรื่องเล่าจากสนามฝึกทั่วประเทศ...5

7...อาจารย์ใหม่

เรื่องเล่าจากลำปาง...7

8...งานวิจัยที่กำลังดำเนินการ

ถ้อยแถลงและจุดยืนของคนทำจุลสาร:

เอกสารขนาดย่อมนี้ใช้สื่อสารเรื่องราวชีวิตของสมาชิกในครอบครัว เพื่อให้เราต่างเข้าใจและเห็นการเติบโตของจังหวะชีวิตของครอบครัวเรามากยิ่งขึ้น

ความต่อเนื่องของจุลสารเป็นสิ่งแสดงว่าคนในครอบครัวยังสนใจความเป็นไปของครอบครัวอยู่..

เมื่อไรก็ตามที่รู้สึกจุลสารเริ่มหายไป หรือออกไม่ต่อเนื่อง...ขอให้เราตระหนักว่ากำลังมีบางอย่างผิดปกติเกิดขึ้นในครอบครัว และนั่นหมายถึงการเรียกร้องให้พวกเราทุกคนรีบหันกลับมาดูครอบครัวของเราอีกครั้ง

บุคคลสำคัญที่ นศ.ใหม่ ต้องรู้....

นศ.ป.ตรี รังสิต : บ้าต๋อย หญิง
ร่างเล็ก แต่หัวใจยิ่งใหญ่ และ พี่
อ้อย สาวหุ่นดี รอยยิ้มสดใส

ส่วนนศ.ป.ตรี ลำปาง
: พี่หลิน พี่จา

4 สาวนี้ จะเป็นผู้กุมชะตาชีวิตของนักศึกษาในการเรียน ใน
การลงทะเบียนวิชาต่าง ๆ ทั้งในและนอกคณะ ตลอดทั้ง 4 ปี
ให้เป็นไปอย่างราบรื่น และช่วยให้ทุกคนเรียนจบภายใน 4 ปี

จารย์พิมพ์ สาวแกร่ง
แห่งลำปาง...จารย์พิมพ์จะ
ดูแลความเป็นอยู่ของนัก
ศึกษาโดยรวมที่ลำปาง ทั้ง
การเรียน การกิจกรรม ชีวิต
ส่วนตัว และเรื่องของหัวใจ...

นศ.ป.โท และ ป.เอก : ต้อง พี่หน้อย ครัว
ดูแลตั้งแต่ซากกะเบือ ยันเรือรบครัว

จารย์ปอม หญิงตัวเล็ก ยิ้มสู้ เจ้า
แม่กิจกรรม...จารย์ปอมเป็น
อาจารย์ที่ปรึกษาฝ่ายกิจกรรม
นักศึกษาที่คอยสนับสนุน
กิจกรรมที่นักศึกษาได้สร้างสรรค์ขึ้น
มาช่วยได้ทั้งการหาเงิน ช่วยคิดงาน
ช่วยประสานงาน

จารย์อัญ กระฉับกระเฉง ว่องไว เข้าใจ
วัยรุ่นมากที่สุดคนหนึ่ง อาจารย์อัญทำหน้าที่
เป็นผู้อำนวยการปริญญาดรี ดูแลภาพรวม
ของการศึกษาในระดับปริญญาดรี ทั้งเรื่อง
วิชาการ การเรียนการสอน และการย้ายคณะ

รศ.ดร. กิตติพัฒน์

รศ.ดร. โกวิท

ผศ.อัญมณี

รศ.ดร. นฤมล

อาจารย์ที่ปรึกษาทั้ง 8 ท่านนี้
(6 ท่านแรก ประจำทำพระจันทร์ 2
ท่านสุดท้าย ประจำที่ลำปาง) จะดูแล
นักศึกษารุ่นใหม่ ไปจนกว่านักศึกษา
จะจบออกไปจากรั้วเหลืองแดง (ไม่ว่า
จะกี่ปีก็ตาม) อาจารย์ที่ปรึกษาเป็น
เสมือนเพื่อนคนหนึ่ง เป็นเพื่อนที่มี
ประสบการณ์ มีความจริงใจ ดังนั้น
นักศึกษาโปรดวางใจที่จะเข้าพบ
เพื่อปรึกษาเรื่องต่างๆ ที่เกี่ยวกับเรื่อง
การเรียน การใช้ชีวิต การแก้ปัญหาต่างๆ
ไม่ว่าเรื่องการเงิน และโปรด
อย่ารีรอที่จะเข้าไปทักทาย และแนะนำ
ตัวเองว่า “เราเป็นนักศึกษา ที่มีอาจารย์
เป็นที่ปรึกษา” เพราะอาจารย์มีนักศึกษา
ในที่ปรึกษาเป็นจำนวนมาก ทำให้ยากที่
จะจำแต่ละคนได้หมด.....

ผศ.กมลทิพย์

อ.วรรณวดี

อ.พงศยา

อ.สุชมา

ต้อนรับน้องด้วยใจ

พี่ขอต้อนรับน้องๆ ทุกคน..... เข้าสู่ครอบครัว
สังคมสงเคราะห์แห่งรั้วแม่โดมด้วยความยินดียิ่งนะครับ
ที่เข้าใจว่าเป็นการเริ่มต้นชีวิตผู้ใหญ่อีกก้าวหนึ่งของพวก
เราทุกคน โดยเฉพาะมหาวิทยาลัยแห่งนี้ น้องจะได้สัมผัสกับ
ความเป็นวิชาการและความเป็นอิสระที่มาคู่กัน ทำให้น้อง
ต้องดูแลตัวเองให้ได้และรับผิดชอบต่อตนเองให้เป็น
ขอให้น้องๆ เก็บประสบการณ์ที่มีประโยชน์เหล่านี้
เพื่อใช้ก้าวเดินให้ประสบความสำเร็จในชีวิตและเป็นบัณฑิต
ที่มีคุณภาพจากรั้วแม่โดมของเราต่อไปครับ

เจษฎา นันใจวงษ์

ประธานคณะกรรมการนักศึกษา

คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์

จากใจ

ขอแสดงความยินดี และขอแสดงความชื่นชมในความ
สามารถของเพื่อนๆ นักศึกษามหาบัณฑิตทุกท่าน ที่ผ่านผา
อุปสรรคเข้ามาใช้ชีวิตภายใต้รั้วแม่โดมอันทรงเกียรติแห่งนี้
การใช้ชีวิตในระดับมหาบัณฑิตนั้นแตกต่างจากการใช้
ชีวิตในช่วงมัธยม ปริญญาตรีเป็นอย่างยิ่ง ทุกท่านมีอิสระในการ
ดำเนินชีวิตมากขึ้น มีสิทธิมากขึ้น ตลอดจนบทบาทและความรับผิดชอบ
ต่อตนเองและสังคมก็เพิ่มขึ้นเป็นเท่าตัวเช่นกัน ดังนั้น
การใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัยหลังจากนี้ ยังมีเรื่องที่ทำท้าทายความ
สามารถเราอีกมากมาย ก็ขอให้เพื่อนร่วมสถาบันเดียวกันทุกท่าน
มุ่งมั่นพยายามบากบั่น เพื่อไปให้ถึงความฝัน และเลือกที่จะเรียน
รู้ในสิ่งที่ดี เป็นคนดีของสังคม เป็นความหวังของครอบครัว
เป็นกำลังสำคัญของชาติ ช่วยกันพัฒนาสังคมให้ก้าวหน้าอยู่
และตั้งใจทำในสิ่งที่ถูกต้องเหมาะสม ขอให้เพื่อนทุกคนมีความสุข
ในรั้วแม่โดมแห่งนี้

หนุ่ม (อรพิน กลิ่นพยุร)

ก่อนอื่นผมขอแสดงความยินดีกับน้องๆ นักศึกษาใหม่ของธรรมศาสตร์ทุกท่านครับ

ก้าวแรกที่ผมเดินเข้ามาเรียนที่ "คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์" ผมไม่รู้ด้วยซ้ำว่า สังคมสงเคราะห์ คืออะไร เรียนอะไร
และอาจารย์จะสอนอะไร เหตุผลเดียวที่ผมตัดสินใจเข้าคณะนี้ คือ "ความเป็นธรรมศาสตร์" พอได้มีโอกาสเรียนในปีแรก ผมสับสน
กับกระแสสังคมว่า เรียนสังคมสงเคราะห์แล้วจะหาอะไรกิน และเรียนสังคมสงเคราะห์จะช่วยอะไรเขาได้ ช่วยตัวเองยังไม่ได้เลย
ผมจึงคิดย้ายคณะไปเรียนสาขาบริหารธุรกิจ ที่หวังว่าในอนาคตจะมีเงินเดือนที่สูงๆ และสามารถจ่ายซื้อของได้อย่างสบายใจ
แต่พอปี 1 เทอมที่ 2 ผมได้สัมผัสวิชาของคณะตัวแรก ผมเริ่มเห็นความพิเศษของคำว่า "สังคมสงเคราะห์" และต้องการหาคำตอบว่า
"สังคมสงเคราะห์คืออะไร" หลังจากนั้น ในปี 2 ผมจึงเป็นนักศึกษาสังคมสงเคราะห์แบบเต็มตัว ทั้งใจและกาย ผมได้ตั้งใจศึกษา
ปรัชญา หลักการ กระบวนการ เทคนิคและวิธีการ ในการทำงานสังคมสงเคราะห์ และการพัฒนาชุมชน เมื่อเวลาผ่านไป 3-4 ปี
ผมจึงพบว่า สังคมสงเคราะห์คืออะไรที่คิด โดยเฉพาะการมองเห็นคุณค่าของคำว่า เพื่อนมนุษย์ ได้อย่างแท้จริง

ที่สำคัญ ผมได้พบกับคำตอบสุดท้ายของชีวิตผมว่า สังคมสงเคราะห์ วิชาชีพที่คิดว่าจบแล้วจะหางานอะไรก็นั้นถึงจะร้ายว
กลับเป็นความคิดที่ผิด เพราะถ้าเรายังยึดมั่น ถ้อยมั่นกับความร้ายว สังคมสงเคราะห์ก็จะช่วยอะไรเราไม่ได้มาก แต่สังคมสงเคราะห์
ที่ผมเคยเรียนผ่านมานั้น ได้เปลี่ยนแปลงวิธีคิดของผมไปทีละน้อย จนที่สุดแล้ว ผมเข้าใจว่า การสร้างสังคมเป็นสุข และการสร้าง
ความเข้มแข็งของชุมชน บนพื้นฐานของการอยู่ร่วมกันของเพื่อนมนุษย์อย่างสันติสุข ต่างหาก ที่เป็นคำตอบสุดท้ายของชีวิตผมคนนี้
ผมหวังว่า น้องๆ ที่เข้ามาศึกษาที่คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ จะค้นพบคำตอบสุดท้ายของการเรียน เช่นเดียวกันกับผม

พีตัก (รณรงค์ จันโต)

เล่าเรื่องจากสนามฝึก

การฝึกงานในช่วงฤดูร้อน คือ ประเพณีที่ชาวสังคมสงเคราะห์ ถือปฏิบัติมาช้านาน เพราะการฝึกงานเป็นหนทางที่จะทำให้ นักศึกษาได้เรียนรู้วิชาชีพผ่านการปฏิบัติงานจริง ในสนามจริง และในชีวิตจริง....

ในช่วงฤดูร้อนของแต่ละปี นักศึกษาปี 2 และ ปี 3 เกือบ 500 ชีวิต จะถูกส่งตัวไปฝึกงาน ตามองค์กรและพื้นที่ต่างๆ ทั่วประเทศความที่เป็นคนแปลกหน้า คนแปลกถิ่น แปลกภาษาและวัฒนธรรม นั้นได้สร้างเรื่องราวมากมาย เป็นความประทับใจ ความสนุกสนาน ความเป็น

ขอเชิญ

นศ. ที่มีเรื่องเล่าจากสนามฝึก

โดยเฉพาะ ความสนุก ความเป็น เล่ม

ขอเพื่อนๆ ในทีม.....

โปรดเขียนเรื่องราวเล่านั้น ประมาณครึ่งหน้า

กระดาษ A4 และส่งมายัง

e-mail: sifmu@hotmail.com

เพื่อเราจะได้นำลง

เพื่อแฉ ให้เพื่อนๆ

ได้ขำหน้า ต่อไป....

มูลนิธิกระจกเงา@เชียงราย

และแล้วช่วงเวลาฝึกงานภาคฤดูร้อนก็มาถึง พวกเรานักศึกษาฝึกงาน 9 ชีวิต ก็ได้เดินทางไปฝึกงาน ที่มูลนิธิกระจกเงา จังหวัดเชียงราย ณ ที่แห่งนี้เองทำให้พวกเราได้พบเจอกับประสบการณ์แปลกใหม่หลายอย่าง เราได้มิตรภาพจากกลุ่มเพื่อนทั้งจากมหาวิทยาลัยเดียวกัน และต่างมหาวิทยาลัย เราได้รับการต้อนรับอย่างดีจากชาวบ้าน และได้เรียนรู้การใช้ชีวิตบนดอยที่รายล้อมไปด้วยป่าเขา พวกเราไม่มีคำพูดอื่นนอกจากคำว่า “ขอบคุณ”

ขอบคุณ ขุนเขา ที่คอยบดบังสัญญาณมือถือทำให้ที่แห่งนี้ โทรศัพท์มือถือเปรียบเหมือนก้อนหินก้อนหนึ่ง

ขอบคุณ บ้านกระท่อมไม้ไผ่ ที่ให้เราซุกหัวนอน และน้ำรั่วทุกทีที่ฝนตก

ขอบคุณ ตึกแกล ที่คอยอยู่เป็นเพื่อนยามค่ำคืน

ขอบคุณ จักจั่น ที่ร้องเพลงปลุกทุกวันในเวลา 6 โมงเช้า

ขอบคุณ น้ำดื่มและน้ำใช้ ที่บางวันไหลบางวันไม่ไหล

ขอบคุณ ไฟป่า ที่ทำให้เราต้องตื่นไปดับไฟตอนตี 2

ขอบคุณ ยุงและแมลงวัน ที่ทำให้เรารู้สึกว่าเราไม่ได้โดดเดี่ยว

ขอบคุณ ข้าวไข่เจียว ที่ทำให้เรารู้ว่ามันคืออาหารที่พิเศษที่สุด

ขอบคุณ ฝน ที่จะตกทุกวันที่เราซักผ้า

ขอบคุณ ชาวบ้าน ที่มอบมิตรภาพดีๆ ให้

ขอบคุณ ธรรมชาติ ที่ทำให้เราได้รับประสบการณ์ดีๆ

ขอบคุณ งู ที่มีจะออกมาทักทายอยู่เสมอๆ

ขอบคุณ ผึ้งผึ้งแตกรัง ที่ทำให้เรารู้ว่าเราวิ่งเร็วแค่ไหน

ขอบคุณ กางเกงเล+เสื้อยืด+ตะหนิง/เท้าเปล่า ที่เราใช้ใส่เป็นชุดทำงาน

ขอบคุณ ผาสูงชัน ที่ทำให้เรารู้ว่าเวลาตกลงไปเจ็บแค่ไหน

ขอบคุณ ต้นไม้ ที่วันดีคืนดีก็โค่นลงมาทับบ้านที่เราอยู่

ขอบคุณ เพื่อน ที่แย่งกันเข้าห้องน้ำทุกเช้า และ กรนให้ฟังทุกคืน

ขอบคุณ เสียงของเด็กๆ ที่ช่วยสร้างรอยยิ้มในวันที่เหนื่อยล้าจากการทำงาน

ขอบคุณ พี่ๆ ชาวกระจกเงาทุกคน ที่สอนให้เรารู้ว่า ความเสียสละ เป็นอย่างไร

และขอขอบคุณ กาลเวลา ที่นำพาพวกเราทุกคนมาพบกัน

สุดท้ายเมื่อพวกเราทั้งหมดฝึกจบ ถึงเวลาออกจากมูลนิธิกระจกเงา
เราจะไม่พูดคำว่า “ลาก่อน” แต่เราจะพูดว่า “แล้วเราจะกลับมาใหม่”
แล้วพบกันบนดอย

กระจกเงา @ เชียงราย

ฝึกงานทางเหนือ.....

ช่วงปิดภาคเรียนที่ผ่านมาข้าพเจ้าได้มีโอกาสไปฝึกภาคปฏิบัติ 1 ซึ่งข้าพเจ้าได้ทำงานเสมือนเป็นนักสังคมสงเคราะห์จริงๆ ได้พบกับกระบวนการทำงานที่แตกต่างไปจากการเรียนการสอน ได้พบเจอกับผู้มาใช้บริการที่หลากหลายรูปแบบ และแต่ละคนก็ค่อนข้างที่จะมีปัญหาต่างกันไป

แต่มีอยู่กรณีหนึ่งที่ข้าพเจ้าและเพื่อนคงจะไม่มีวันลืมแน่นอน ข้าพเจ้าจำได้ว่าตอนเช้าของอาทิตย์ที่สองของการฝึกงาน ข้าพเจ้า เพื่อน และนักสังคมสงเคราะห์ได้รับแจ้งว่า มีผู้ป่วย (สมมติชื่อ นาย ก.) มีปัญหาในเรื่องการติดตามญาติ เพื่อไปรักษาการรักษานี้ พี่นักสังคมสงเคราะห์จึงต้องเข้าไปพบและพูดคุย พี่นักสังคมสงเคราะห์คงอยากจะฝึกหรือทดลองความสามารถข้าพเจ้ากับเพื่อนจึงเปิดโอกาสให้พูดคุยกับ นาย ก. ไป

ตอนแรกๆ เราที่ถามไถ่อาการ สารทุกข์สุขดิบ เรื่องทั่วไป จากนั้นเราก็เริ่มคำถามที่ค่อนข้างส่วนตัวมากขึ้น ข้าพเจ้ากับเพื่อนก็เปลี่ยนกันตั้งคำถามไปมา ซึ่งเป็นเวลาที่ค่อนข้างนานพอสมควร คงเป็นเพราะไฟแรงอยากใช้วิชาความรู้ทำให้ตั้งคำถาม ถามอยู่ตลอด นาย ก. ก็เริ่มมีสีหน้าท่าทางลูกลึกล่น เหมือนเริ่มไหลทั้งที่แอร์ก็เย็นสบายดี แต่ในขณะที่ข้าพเจ้ากำลังคุยอย่างออกรสนั้น จู่ๆ นาย ก. ก็ตะโกนว่า หยุดก่อน! เดียวก่อน!

ข้าพเจ้ากับเพื่อนและพี่นักสังคมสงเคราะห์ก็ตกใจว่าทำไมถึงตะโกนขึ้นมา จากนั้น นาย ก. ก็เปิดผ้าห่มที่คลุมช่วงเอวออก พริบ! ทุกคนก็เริ่มได้กลิ่นเหม็นแปลกๆ พร้อมกับหันมามองหน้ากัน หันหน้ามามองอีกที นาย ก. ก็ลุกจากเตียงเดินไปเข้าห้องน้ำแล้ว พี่นักสังคมสงเคราะห์ถึงเหตุการณ์จึงรีบเดินออกไปโดยไม่บอกข้าพเจ้ากับเพื่อนเลย ข้าพเจ้าก็มองตามว่าทำไมพี่ถึงรีบออกไป แล้วสายตาก็มองติดอยู่ที่กลิ่นเหม็นหลายกลิ่นที่ตกอยู่ตามทางเดินไปห้องน้ำ ข้าพเจ้าก็คิดว่าอาจเป็นพระเครื่ององค์เล็กที่ นาย ก. ทำตกไว้จึงเดินเข้าไปดูใกล้ๆ คิดว่าจะเก็บให้ แต่แล้ว ภาพที่ข้าพเจ้าเห็นนั้นแทบจะทำให้หัวใจวายตาย มันไม่ใช่พระเครื่องแต่มันเป็นอุจจาระต่างหาก

ข้าพเจ้ากับเพื่อนแทบจะกรี๊ดออกมา หน้าเกือบจะชนอยู่แล้ว ทั้งภาพทั้งกลิ่นชัดเจนมาก ข้าพเจ้ากับเพื่อนก็ไม่รอช้ารีบเดินแกมวิ่งออกมาด้วยความเร็ว พบพี่นักสังคมสงเคราะห์กับพยาบาลอยู่ พี่นักสังคมสงเคราะห์หันมาของข้าพเจ้ากับเพื่อนก็หัวเราะที่เจอของดี ข้าพเจ้าก็พูดไปว่า “แหม! พี่ไม่สังเกตกันบ้างเลยนะคะเดินออกมาหนึ่งๆ เลย” ข้าพเจ้ากับเพื่อนก็หัวเราะกันใหญ่แล้วก็พูดกันข้าว่า เราถามเขามากไปไหมเนี่ยถามไม่หยุดเขาเลยอันไม่อยู่ ครั้งต่อไปคงต้องพูดให้น้อยลงไม่อย่างนั้นคงมีผู้ป่วยอีกหลายคนที่ต้องอุจจาระรดกันเป็นแถวแน่ๆ

เล่าโดย....สุธาสินี

เล่าจากตรง.... เรื่องของฉลุ

เพราะเป็นเด็กกรุงเทพฯ การไปฝึกงานครั้งนี้จึงไม่ง่ายเลย เราและเพื่อนซึ่งเป็นคนใต้ ได้มีโอกาสเข้าร่วมการทำกลุ่มจักสานผลิตภัณฑ์จากก้านจากจากครู กคน.

หลังจากที่บรรยายเสร็จแล้วชาวบ้านกับครูก็คุยกันเรื่อง จิปาถะ ด้วยความที่อยากรู้เราพยายามจะฟังแต่ก็ไม่เข้าใจอยู่ดี แต่ว่าบังเอิญไปได้ยินครูคน.กับชาวบ้านพูดกันว่า “ชาโล” เลยเกิดอยากรู่ว่ามันแปลว่าอะไร เลยหันไปถามดิฉันนารี เคลื่อนที่ของเรานี้ก็คือ เพื่อนคนใต้ นั่นเอง

เด็กใต้ก็ตอบเด็กกรุงด้วยเสียงที่ค่อนข้างจะมั่นใจว่า “ฉลุใจ” (ฉลุลาย) ข้าพเจ้าก็เข้าใจไปว่าอย่างนั้นจริงๆ พอดีกับที่ครู กคน.เห็นเราคุยกันเรื่องนี้ ก็เลยถามพวกเรากลั้มว่า “ชาโลนะ เคยกินรึยัง” ที่นี้พวกเราสองคนเลยงงไปเลยก็เพราะสรุปแล้วชาโล ก็คือ อาหารพื้นบ้านที่ทำมาจากก้วยเคยตัวเล็ก นั่นเอง

ครู กคน. บอกว่า “มาที่นี้ต้องลองกินให้ได้นะ ฉลุ นะ” (สรุปแล้วมันชื่อฉลุคะ แต่ว่าถ้าออกเสียงทางใต้จะเป็นชาโล นั่นเอง) ครั้งนี้เพื่อนที่เป็นคนใต้ก็ช่วยอะไรไม่ได้เลยคะ ฮุๆ

พอพวกเรากลับบ้านไปแล้วก็ไปเล่าให้พี่ที่บ้านฟัง พี่เขาก็หัวเราะเลย แล้วก็จัดแจงไปซื้อชาโลของพวกเรามาตุนกับไข่ให้ทานกัน รสชาติ เค็มๆ อร่อยดีคะ ที่นี้ก็ไปพูดกับคนอื่นได้แล้วเรามาถึงภาคใต้แล้วละ...

อเล่าโดย...เจ้าเจ๊

ส่วนเพื่อนคนใต้ที่แปลผิด คือ จูน จูนนั่นเอง

โครงการ “iCare Award 2010 : จลาดเกมดี !

เชิญชวนนักศึกษาและประชาชนรุ่นใหม่ไฟแรงมาออกโอเดียเปลี่ยนโลกด้วยธุรกิจเพื่อสังคม ไม่ว่าจะเป็นรูปแบบการดำเนินงาน, Branding, การโฆษณา ฯลฯ หากโอเดียเข้าตา รับเงินทุนตั้งต้นพร้อมประสบการณ์ตรงในการทำงานร่วมกับผู้ประกอบการเพื่อสังคมตัวจริง

รางวัลชนะเลิศมีรางวัลมูลค่ากว่า 200,000 พร้อมบินร่วมงาน MAD Forum 2011 ที่ฮ่องกง ฟรี !

และรางวัลอื่นๆ รวม 18 รางวัล หหมดเขตส่งโอเดียรอบแรก วันที่ 23 กรกฎาคม 2553

ค้นหาแรงบันดาลใจและรายละเอียดเพิ่มเติม www.icare-club.com

ติดต่อสอบถาม โทร. 02 742 9141 ต่อ 4202

แนะนำอาจารย์ใหม่ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ

อ.สุพมา อรุณจิ หรือ อ.กี้... มีความถนัดในงานพัฒนามนุษย์ และสังคม

เป็นคนคอน (นครศรีฯ) โดยกำเนิด คว่าเกียรติ
นิยมอันดับหนึ่งสังคมสงเคราะห์ศาสตร์
ธรรมศาสตร์ และยังแอบไปได้ ปริญญาตรีสาขา
สื่อสารมวลชนจาก รามคำแหง มาอีก 1 ใบ จาก
นั้นไปจบปริญญาโทสหสาขาวิชาพัฒนามนุษย์
และสังคม โดยได้ รับรางวัลวิทยานิพนธ์ระดับดี
มาก มาการันตีความสามารถของเธอ อีก 1 ใบ

อ.พงศยา ภูมิพัฒน์โยธิน หรือ อ.อิม...

สาวเมืองจันทร์ ผู้รักเสียงเพลงและการอ่านเป็นชีวิต
จิตใจ ทุกคนมักเข้าใจว่าที่บ้านน่าจะมีสวนผลไม้ (ซึ่งไม่มี
--)

นิยามความเป็นตัวเอง : โลกส่วนตัวสูง...

ความใฝ่ฝันวัยเด็ก : อยากรับเป็นนักร้อง (จนทุกวันนี้
คิดว่า ร้องที่ไหนก็มีความสุขได้เหมือนกัน)

ความใฝ่ฝันในอนาคต : เที่ยวรอบโลก (ยังได้แต่ฝัน เพราะว่างบไม่พอค่ะ)

สิ่งที่เคยอยากทำในอนาคต : ครูผู้ถ่ายทอดบันทึกหน้าหนึ่ง จากยอดดอยสู่ใจกลางเมือง
(แต่ไม่ผ่านความเห็นชอบจากสถาบันครอบครัว)

วีรกรรมแสนซนของชีวิตการเป็นอาจารย์ที่ผ่านมา : การเนียนเป็นนักเรียน ม.ปลายใน
วันแรกพบ แล้วไม่มีผู้ใดทักถูก ซึ่งจุดประสงค์ในการแฝงตัวเข้าไปในกลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 1
ครั้งนี้ เพื่อทำความรู้จักอย่างใกล้ชิด ในฐานะอาจารย์ที่ปรึกษา

ณ วันนี้ : ใช้ชีวิตการเป็นอาจารย์กับสถานที่ใหม่ๆ ในวิถีที่คุ้นเคย อบอุ่นเป็นกันเองใน
แบบ SW @ Lampang มีความสุขกับเพื่อนร่วมงานและเด็กๆ นักศึกษา ผ่านการเรียนการ
สอนและกิจกรรมต่างๆ มากมาย พร้อมจะเรียนรู้ ตรวจสอบตัวเองในทุกๆ วัน เพื่อพัฒนาตัว
เองให้เป็นอาจารย์ที่มีความเป็นครูอย่างแท้จริง และนี่คงเป็นอีกครั้งในชีวิต ที่คิดว่าตัวเอง
“ตัดสินใจไม่ผิด”

เรื่องเล่าจากลำปาง.....จากปากคำ อ.พิมพ์ (ตอน 1)

“ถ่านหินลือชา รถม้าลือลั่น เครื่องปั้นลือนาม งามพระธาตุลือไกล ฝึกช้างใช้ลือโลก” บางท่านคงอาจจะไม่
ทราบว่าคุณขวัญดังกล่าวดำเนินมาถึงจังหวัดใด? แต่หากได้เอ่ยวลีที่ว่า “ลำปาง..หนาวมาก” ขึ้นมาคราใด ทุกท่านก็จะร้อง
“อ้อ” เป็นเสียงเดียวกันทันที นอกจากวลีที่เปรียบเสมือนเป็น OTOP หรือเป็นจุดขายที่สร้างชื่อเสียงให้กับเมืองเขลางค์
(ชื่อเดิมของ จ.ลำปาง) แล้ว จ.ลำปาง ยังมีสถานที่ท่องเที่ยวที่เป็นจุดเด่นอีกมากมาย ซึ่งใคร่ขอเชิญมา “แอ่วลำปาง..”
อาทิ วัดพระธาตุลำปางหลวง นั่งรถม้ารอบเมือง ชมการแสดงช้างศูนย์อนุรักษ์ช้างไทย อาบน้ำแร่ – แช่น้ำตกแจ้ซ้อน
ล่องแพแกว่งลม เดินถ้ำผาไท ชมวิวเหมือนแม่เมาะ เดินชมกาดกองต้า, สะพานรัชฎา หาดของกินกาดทุ่งเกวียน ชื้อของฝาก
เชรามิกอินทราเอาท์เลท ฯลฯ (งานนี้ขออนุญาตโฆษณาประชาสัมพันธ์ให้ ในฐานะคนลำปาง..แต่ไม่ได้เกิดที่เมืองลำปาง)

งานนี้ผู้เขียนได้รับการประสานงานจากคณะกรรมการฝ่ายสื่อประชาสัมพันธ์ของคณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ โดย
แกนนำ (ผู้ก่อการณ์ดี) คือ อ.ดร.มาตี ลิ้มสกุล (รองคณบดีฝ่ายบริหาร) ให้ส่งการบ้านในหัวข้อดังกล่าวให้ทัน เนื่องใน
โอกาส “การต้อนรับเพื่อนใหม่ ประจำปีการศึกษา 2553” ขึ้นต้นงานเขียนข้างต้นก็ได้เกริ่นถึงภาพรวมของ จ.ลำปาง แต่
สิ่งที่จะถ่ายทอดในลำดับต่อไปนี้ จะขออนุญาตประชาสัมพันธ์สังคมสงเคราะห์ศาสตร์ ศูนย์ลำปาง เป็นตัวแทนให้รายละเอียด
ต่างๆ ให้กับประชาคมสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ ที่กระจายตามศูนย์ต่างๆ ได้รับทราบ

ผู้เขียนสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ปีการศึกษา 2541 และระดับปริญญาโท เมื่อปีการศึกษา 2546 จาก
คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มธ. และในช่วงประมาณปี พ.ศ.2544 ผู้เขียนมีโอกาสดำเนินทุนการศึกษาจากสำนักงาน
คณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) เป็นรุ่นที่ 1 ในโครงการพัฒนาอาจารย์วิทยาเขตสารสนเทศ พอสำเร็จการศึกษา
ในระดับ ป.โท ก็ได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับอาจารย์ท่านหนึ่งของคณะฯ ซึ่งท่านได้เดินทางไปสอนนักศึกษา
ป.ตรี ที่ศูนย์ลำปาง และในครั้งนั้นได้ทราบข้อมูลจากอาจารย์ว่า คณะฯ เรายังไม่มีอาจารย์ไปประจำที่นั่นเลย พอทราบ
ดังนั้น ก็เลยตั้งใจว่าเรียนจบแล้ว ก็จะขอไปทำงานที่ จ.ลำปาง เพื่อเป็นการใช้ทุนก่อนที่จะเรียนต่อระดับปริญญาเอก
(ความจริงแล้วก็ไม่ต้องการที่จะเรียนต่อเอกเลยในทันที ยังรู้สึกไม่หายเหนื่อยจากการทำวิทยานิพนธ์เลย และความ
จริงอีก 1 ข้อก็คือ ต้องการที่จะหาประสบการณ์ใส่เข้ามาในชีวิตเราด้วย)โปรดติดตามต่อฉบับหน้า

งานวิจัยที่อาจารย์ในคณะกำลังดำเนินการ

- 1) การศึกษาการเคลื่อนไหวภาคประชาชนแนวใหม่ฯ : อ.นงพงา
- 2) การศึกษาการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ : ผศ.วรรณลักษณ์
- 3) การศึกษาระดับความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการปฏิบัติงานของอาจารย์ที่ปรึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศูนย์ลำปาง : อ.พิมพ์ฉัตร
- 4) โครงการพัฒนาระบบข้อมูลสารสนเทศด้านครอบครัว : รศ.ดร.วรรณิ
- 5) การศึกษาและพัฒนารูปแบบ แนวทางในการนำกระบวนการคุ้มครองและพิทักษ์สิทธิผู้ด้อยโอกาส กลุ่มผู้พ้นโทษไปสู่อการปฏิบัติ : รศ.ศักดิ์ชัย
- 6) โครงการประเมินผลการบริหารชุมชนแบบบูรณาการโดยสหกรณ์บริการบ้านเอื้ออาทร : รศ.ดร.โกวิทย์
- 7) โครงการการขับเคลื่อนระบบบริการอย่างบูรณาการเพื่อสิทธิและสุขภาวะของผู้สูงอายุในระดับชุมชน: ศ.ศศิพัฒน์ และคณะ
- 8) โครงการวิจัยติดตามผลห้องสมุดไทยคิด : อ.ชานนท์ และ อ.นงพงา
- 9) การจัดการความรู้ด้านพลังงานไฟฟ้าในพื้นที่ภาคใต้ : ผศ.ดร.จิตติ
- 10) โครงการประเมินผลนโยบายการจัดการศึกษาสำหรับเด็กด้อยโอกาส : กลุ่มเด็กขาดโอกาส/ยากจนเข้าไม่ถึงบริการ : ผศ.อัญมณี
- 11) การจัดทำรายงานสถานการณ์สตรีใน 5 จังหวัดชายแดนใต้ : รศ.สุรางค์รัตน์
- 12) โครงการศึกษาข้อกำหนดในการประเมินความจำเป็นของผู้สูงอายุเพื่อการจัดบริการสวัสดิการสังคม : รศ.รพีพรรณ
- 13) โครงการติดตามและประเมินผลการดำเนินงานด้านสตรีและครอบครัว : รศ.รพีพรรณ
- 14) การจัดทำรายงานข้อมูลตามตรา 17 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความผิดรุนแรงในครอบครัว : รศ.ศักดิ์ชัย
- 15) การศึกษาการจัดทำมาตรฐานการปฏิบัติงานผู้ช่วยคนพิการ : ผศ.อัญมณี

ท่านใดสนใจเนื้อหาใด โปรดติดต่ออาจารย์ที่รับผิดชอบได้โดยตรงครับ

คำคม บ่มชีวิต

“เสียงประชาชน มีให้เสียงสวรรค์เสมอไป
เป็นเสียงนรกก็ได้ เมื่อไร้ศีลธรรม”
พุทธทาสภิกขุ

อายุป้องกันคุณจากความรักไม่ได้
แต่ความรัก ในจำนวนที่พอเหมาะ
ปกป้องคุณจากอายุได้

-- Jeanne Moreau --

ไว้อาลัย...ประเทศไทย...

๑ ไว้อาลัยสันติภาพ

ต่อแต่นี้เพลงบาปจะคลั่งบ้า

...เลือกเนื้อและน้ำตา...

เปราะดินเบือนฟ้ามหานคร

๒ ไว้อาลัยสันติสุข

โหมคณิกสิญค์หลอกหลอน

...เปลวเพลิงเชิงตะกอน...

หนาวหนาวร้อนร้อนร้ายร้าย

๓ ไว้อาลัยความรัก

แตกหักมรกตต้องตกหาย

...หันหน้าหาความตาย...

หุบเหวสุดท้ายหายนะ

๔ ไว้อาลัยความดี

ศีลธรรมถูกขย้ำด้วยกิเลส

...มิคสัญญีกลางเมืองอารยะ...

พระแก้วมรกตสลใจ

๕ ไว้อาลัยความจริง

มโนธรรมแกเลือนลิ่งรำไให้

...เมื่อไทยคลั่งบ้าฆ่าไทย...

ยังจะเหลืออะไรให้เรียกร้อง

๖ ไว้อาลัยแผ่นดิน

โหดหินอีกทีก็ถึกถ้อง

...ท้าวทศพรไทยถ้ายกกอง...

เลือกนองท้องช้างล่างเมือง

๗ ไว้อาลัยประเทศ

สมเพชเวทนานานเนื่อง

...เลือกเปิดน้ำตาเปลือง...

เรื่องเรื่องไควร์ทน์ลุ่มแล้ว

๘ เรื่องเศร้าข่มรอเราอยู่

จิกจุมโจมที่ทะเลแถว

...การเมืองการร้ายขยายแนว...

บ่วงแร้วประหัตประหารในม่านควัน

๙ เลือกใครหลังนองทรงหน้า

น้ำตาใครนองอยู่นั้น

...ประชาธิปไตยใครกัน...

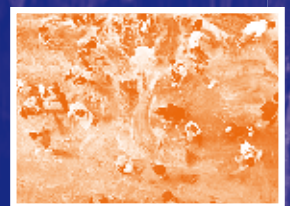
สถาบันเลือกเนื้อชาติเชื้อไทย

๑๐ ขอแสดงความเสียใจต่อ “ผองเรา”

เปลี่ยนผ่านถ่านถั่วยุคสมัย

...ดูแลตัวเองเถิดหัวใจ...

ใกล้หรือไกล...สบตาโลก...โศกสุดซึ่ง...

โดย ไพวรินทร์ ขาวงาม

คำณริณ อังคาร ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๕๓